

Arrest

nr. 349 751 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari met refertenummer 136609.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker betreedt op 5 juli 2025 het Schengengrondgebied, in het bezit van zijn paspoort voorzien van een door Bulgarije uitgereikt Schengenvisum.

Op 25 juli 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 26 januari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2025 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voornaam: [C.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, [I.V.] (RR [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Er werden volgende documenten voorgelegd aangaande de bestaansmiddelen van de referent:
- arbeidsovereenkomsten in het kader van artikel 60§7 van de OCMW wet dd. 31.07.2025 en 3.11.2025 op naam van de referent + bijhorende loonfiches voor de periode augustus 2025 november 2025
- arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene zelf bij werkgever [T.T.] + bijhorende loonfiches voor de periode oktober 2025 – november 2025

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de referentiepersoon in dienst gesteld wordt bij het OCMW Hamme in toepassing van art. 60 §7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976. Deze inkomsten kunnen niet mee in overweging worden genomen. Immers, de tewerkstelling op grond van art. 60 OCMW-wet is een vorm van maatschappelijke dienstverlening met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Het heeft een zeer tijdelijk karakter. Het gaat om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden (Arrest RvS nr. 241.565 van 23.05.2018).

Wat betreft de bestaansmiddelen van betrokkene zelf, deze kunnen niet in overweging worden genomen, het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden (Grondwettelijk Hof : arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, 41, § 2 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat de inkomstenbewijzen gelet op hun aard (tewerkstelling o.b.v. art: 60 §7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976) van de referentiepersoon alsook de inkomsten van verzoeker uit tewerkstelling in dienstverband hier niet in overweging kunnen genomen worden én in casu een behoefteanalyse niet dient gemaakt omdat er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn;

dat inderdaad verzoeker sedert reeds een tweetal maanden na zijn binnenkomst in België hier eigen inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband als chauffeur C-CE heeft;

dat de bestreden beslissing echter stelt dat geen rekening moet worden gehouden met de inkomsten van verzoeker uit zijn tewerkstelling in dienstverband bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon;

dat evenwel en dit conform vaste rechtspraak van de RVV indien DVZ vaststelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet zouden voldoen aan de gestelde vereisten van artikel 42 § 1, tweede lid Vw of — zoals in casu — de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon niet in overweging kunnen worden genomen er een wettelijke verplichting is om een behoefteanalyse te doen waarbij het eigen inkomen van de partner van de Belg niet zomaar kan genegeerd worden aangezien inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader van het gezin uitmaakt;

dat dit volledig in de lijn ligt van de rechtspraak van het Hof van Justitie — o.a. HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X t. Belgische staat), waarbij werd geoordeeld dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking worden gesteld en dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn;

dat aldus de bestreden beslissing geheel ten onrechte heeft nagelaten een behoefteanalyse te doen, laat staan rekening te houden met de inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband, dewelke verzoeker sedert zijn binnenkomst in België ononderbroken en tot op heden heeft;

aangezien tevens alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

- *de duur van het verblijf van verzoeker in België;*
- *de leeftijd van verzoeker;*
- *de gezondheidstoestand van verzoeker;*
- *de gezins- en economische situatie van verzoeker;*
- *de sociale en culturele integratie van verzoeker in België;*
- *de banden van verzoeker met haar herkomstland;*

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;”.

3.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische echtgenote op grond van artikel 40ter § 2 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij wenst volledigheidshalve te benadrukken dat de verzoekende partij moet aantonen dat de Belgische referentiepersoon zelf beschikt over voldoende bestaansmiddelen, zoals wordt bevestigd in volgende rechtspraak

• RVV nr. 329 736 van 11 juli 2025

[...]

Er werd in casu aldus op goede gronden beslist om de bestaansmiddelen van verzoeker zelf niet in overweging te nemen.

Verzoekende partij kan verder niet ernstig beweren dat de inkomsten van de referentiepersoon uit haar tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet in rekening moeten gebracht worden.

De Raad van State oordeelde immers in het arrest n° 246.365 van 11.12.2019 dat de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-Wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening betreft en dat de daaruit voortkomende middelen moeten beschouwd worden als middelen uit het sociale bijstandsstelsel.

[...]

Aangezien met de voorgelegde bestaansmiddelen geen rekening kan worden gehouden, diende de Belgische Staat ook niet over te gaan tot een behoefteanalyse.

De Belgische Staat verwijst in dit opzicht naar volgende rechtspraak:

• RVV nr. 316 014 van 6 november 2024

[...]

Er is geen reden om af te wijken van de hierboven geciteerde rechtspraak.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat verzoeker verkeerdelijk stelt dat er tevens rekening moest worden gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker lijkt zich te baseren op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

[...]

Echter de thans bestreden beslissing betreft géén beëindiging van een verblijfsrecht en bijgevolg is artikel 42bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Voor zover verzoeker zou bedoelen dat artikel 8 EVRM zou geschonden zijn, wenst verwerende partij te antwoorden dat de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet tot doel hebben een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

3.4. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij betwist niet dat zijn aanvraag, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing en dit overeenkomstig de overgangsmaatregelen in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), moet worden onderzocht overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals deze golden vóór voormelde wet.

Het in verzoekers situatie toepasselijke artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag

bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]"

Aldus blijkt dat verzoeker, om in aanmerking te komen voor het beoogde verblijfsrecht van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon begeleiden of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaans-middelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekosten-verzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – zoals van toepassing in verzoekers situatie – dat: *“de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

3.5. Verweerder weigerde het beoogde verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan, omdat verzoeker niet aantoonde dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer documenten met betrekking tot zijn eigen inkomsten uit tewerkstelling heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van verzoeker zelf, omdat dit geen persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zijn. Verzoeker betwist dit en betoogt dat verweerder wel degelijk rekening had moeten houden met zijn inkomsten uit tewerkstelling en onterecht geen behoefteanalyse is doorgevoerd.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever was om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en voor gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X t. de Belgische Staat) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is volgens het Grondwettelijk Hof niet verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het Grondwettelijk Hof beperkte weliswaar in zijn arrest zijn beoordeling tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11 van de

wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025, maar – en voor zover dit *in casu* dienstig is – er kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St.* Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St.* Kamer 2024-2025, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger rekening zou kunnen worden gehouden, kan aldus niet worden gevolgd.

Verzoeker toont bijgevolg een schending aan van de artikelen 40ter, § 2 en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag hierover niet anders te doen oordelen.

In de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen onderbouwt verweerder zijn standpunt via rechtspraak van de Raad en verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019. Gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam, is deze verwijzing niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan worden gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zelf zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schendt. Zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 immers op heeft gewezen, hadden eerdere arresten van het Grondwettelijk Hof betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in deze arresten nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen de gezinshereniging met Belgen en de gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 (B.15.1. ev.) vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

3.7. Het enig middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS